

незаслужено измъчвания български народъ, както и за старанията, които полагатъ тукъ тъй хуманно за освобождението му отъ турското иго. Той прибави да каже още, че прѣдъ видъ на тия симпатии и на това хуманно движение въ Англия, мъчно му е да повѣрва, че английското правителство, за което гласътъ на народа не е безъ значение, ще стане да се противи на това освобождение по какъвто и да е начинъ. Викове до небеса и шумни ржкоплѣскания покриха и гласа, и думитѣ на българския делегатъ. Трогнатъ въ дълбочината на сърдцето си и съ лице облѣно съ сълзи, той се оттегляше полека отъ естрадата като благодарѣше нѣмо съ ржцѣтъ си и съ поклони прѣдъ шумещето събрание. Сжщо правѣше и другарѣтъ му Цанковъ. Тѣхъ ги зимаха за ржцѣ два-три пѣти по-главнитѣ оратори и ги прѣдставяха на многохилядния народъ.

Но и съ това не се свърши този день за българскитѣ делегати. Вечерята друго събрание въ залата *Сентъ-Джемсъ* (S-t James) подъ прѣдседателството на мистеръ James Stensfried, бивши министъръ и сега членъ въ парламента отъ либералната партия. Въ това събрание бѣхме повикани и ние, и кждѣ 9--9½ часа вечерята дойдоха та ни зеха и ни заведоха тамъ наши добри приятели. Прѣдметъ на това събрание бѣше сжщо България. Още на вратата българскитѣ делегати бѣха посрѣщнати съ голѣми почести и съ крайна вѣжливостъ. Влизането имъ пѣкъ въ голѣматата зала бѣше единъ видъ триумфъ. Всички се обърнаха къмъ тѣхъ и ги поздравяваха съ викове, съ ржкомахания, съ шумни ржкоплѣскания. Говориха и тукъ разни оратори противъ турскитѣ свирѣпства и за освобождението на България отъ турското иго, а събранието се произнасяше живо, но тихо и мирно въ полза на прѣд-